

DÜŞBOZUMU

Segâh GÜMÜŞ

Hafif nem ve ayak kokan bir halının yalnızlığında üç kız. Cılız, ince üç küçük dal. Geniş başörtüleri omuzlarının üstüne salınmış. Biri benim. En sessiz, varla yok arası bir şey; kırılmaya en müsait...

Beş taş oynuyoruz gizli gizli. Tedirgin bir gülücük var yüzümüzde. Birden uzun etekleri yerleri süpüren zayıf bir kadın giriyor hışımla. Merhametsiz buzdan gözler... Siyah gür kaşları çatık. Hocanın bakışları yüzümüzde dolaşıyor. Zayıf, kemikli ellerini uzatıyor ve uzanan ellere taşları koyuyoruz. Suçlu, mütereddit... Tedirgin gülücük, yerini suçlu bir bakışa bırakıyor.

Yurttaki tek avuntumuzu da kaybetmenin hayal kırıklığı şimdi... Bomboş kalan ellerimi gizlice yumruk yapıyorum kucağımda.

- *Burda böyle şeylerin yasak olduğunu bilmiyor musunuz?*

Başlarımızı öne eğiyoruz.

- *Bir daha görürsem cezaya kalırsınız.*

Öfkeli, tahammülsüz sesinde 'cezaya kalmak' perde perde canlanıyor. Yalnızlık korkusu, ceza alma fikri ve günah duygusu... Başımıza kötü şeyler gelebilir.

Sonuçta taş oynucağım, sessizce sahneden çekiliyor. O da gidince zaten çekilmez olan yurt hayatı, tam bir kâbusa dönüyor. Geçen saatler; ezber vermek, ders yapmak, ibadet ve yemek yiyip uyumaktan ibaret. Üst üste yığılarak geçiyor günler, haftalar, aylar.

Taşlar, yıllar sonra kızımın masum ellerinden benim kadın ellerime akıyor.

“Beş taş oynayalım mı anne?”

“Oynayalım annecim” demeye hazırlanırken tam her şeyi unutup, zamanı durdurup bir anda, çocuk orda elinde taşlar öylece... Ben burada, duvarın dibinde geçmişe ait bir ana girerken ve tam o anda bir şiirin ucundan tutacakken masum bir çift gözün gerisinde...

Saçlarımdan yakalayıp çekiyor bir anda. Öfkeden kudurmuş yine. Kafamı duvara çarpıyor. Defalarca iniyor darbeler. Kendimi korumaya çalışıyorum kaba, vicdansız gücün karşısında. Ağzında çeşit çeşit küfürler...

Dişlerinin arasında sesi ılık gibi... Kızımı görüyorum bir ara, kendimi korumaya çalışırken. Bize bakıyor çocuk. Topladığı taşlar elinde.

Kızımın kocaman açılmış gözlerinden ölesiye korkuyorum. Ölesiye korkuyorum ve de ölmekten.

Komşular camlardan kafalarını bir bir çıkarıp aynı anda ağızlarını açıp, aynı anda kapatıyorken fotoğraf kararıyor.

- *Vah vahhhh... Yeni taşınan komşu mu o?*

- *Ayy gördün mü kızın başına gelenleri.*

- *Acımayın canım kendi düşen ağlamaz.*

- *Her gün dövüyormuş kocası. Bin pişmanmış kadın, kaçarak evlenmiş bi de.*

Acımayın bana. Kendim düştüm ağlamam. Korkuyorum sadece yaşamaktan ve de ölmekten.

Ne kolay kadın olmak, evlenmek, çocuk yapmak, düzen kurmak. ‘Çaya gelcez’lerle, ‘çaya buyrun’larla, ‘bu akşam evde misiniz’lerle baş etmek.

Dayanabilsem o adama, meraklı bakışlarla çaya gelip giden kadınlara da tahammül edebilirdim.

Neden diye soruyorum? *Neden, neden, neden...* Ben farklıydım oysa. Şiirler doğuyordu gözlerime. Şiir de yasaktı, şiire küskün hocaların ellerinde. *Şikâyetim var cümle yasaktan* derdim. *İsyan etme* derlerdi. Her şey daha bir günahı o zaman. Oysa ben aşka inanıyordum. Pencerelelere inanıyordum. Pencerelelerim vardı sayısız bir bir kapattılar. Göğü görmeyeyim diye kapattılar. Göğü göremezsem ben yaşayamam ki komşular. Sizin pencerelelerinize gelirim. Sizin evleğinizden kendimi seyrederim. Ve siz pencerelemeden düşen tüylere bakarsınız sadece.

Kanatlarımı göremezsiniz. Ben giderim tüylerimi döke döke. Aldırış etmem korkularıma çığ gibi büyüyen, büyüyüp üstüme gelen. Yenerim hep-

sini ve yeniden var ederim küllerimden kendimi. Lâkin bir kızım var benim. Beştaş oynamayı da çok seviyor. Tüylerimi toplamam, kendimi saklamam gerek.

Annem derdi hep: *Topla kendini kızım. Bak ne güzel şiirler yazıyordun yine yaz. Şiiri bırakma.*

“Yemek yanmış yine, neye daldın be kadın!”

Şiir geliyordu tüy hafifliğinde. Onu yakalamaya çalışıyordum sevgili koca.

“Hep bu kitaplar zaten böyle yaptı seni. Ev kadınından âlim çıkacak babama.”

Aramızda koca bir dünya. Görememişim. Bir ada sanmışım kaçıp sığılabileceğim. Kendime bir dünya kurabileceğim.

“Seni böyle niye dövüyorum biliyor musun kız. Belki akıllanırsın diye ama nerdee. Ben de sonra pişman oluyorum affet beni n'olur. Bir öfke, bir öfke o anda. Şeytan görmüş gibi oluyorum bazen seni görünce. Biz de büyü olmasın. Bi hocaya mı görünsek. Bakmasana öyle yüzüme, ha! Gitsek mi bi hocaya?”

Sessssszzzzzzlik istiyorum sadece. Ağzını bi kapatsa. Sigara sarısı sesini duymasam. Küçülüyorum, küçülüyorum. Yok olsam keşke. Gidelim, diyorum. İğrenerek kendi sesimden. Gidiyoruz bir zaman sonra. Hoca okuyup üflüyor. Tuz veriyor, şeker veriyor “ağzınızın tadı düzelsin” diyerek. Ağzımızın tadını şekerliğe, tuzluğa koyuyorum. Ağzımızın tadı düzelmiyor ve öfkeli elinde yine paramparça oluyor tuzluk ve şekerlik.

Kafamdan sızan kandan gözüm kapanırken ölüm geliyor sadece aklıma. Ölmek isterken bu kadar, ölümden korkmak niye?

Neden sonra gözlerimi açıyorum. Ölmemişim demek. Bembeyaz bir yerdeyim ama.

Ne oldu bana? Hatırlamaya çalıştıkça başım ağrıyor. Sadece bir yanık kokusu var burnumda. Bir yanık kokusu, mutfaktan gelen... ve acı... Acı başımda mı başka bir yerde mi bilemiyorum. Dilimde bir sayıklama... Cümleler kopuk. Kapı açılıyor. İçeriye bir gölge süzülüyor.

Yavaş yavaş dağılıyor sis. Doktorun ağzını görüyorum. Düşünebildiğime göre tüm bunları, aklım başımda ama ne söylüyor doktor. Uykum var. Yorgunum. En iyisi kapat gözlerini. Derin, yumuşak bir sessizliğe göm başını. Derin ve yumuşak...

Kulağımda kızımın sesi: *Babaaa!* diyor, *yapma. Canı acır annemin.*

Sonra onun sesi çınlıyor kulaklarımda:

“Kız, aşkımdan ölüyordun hani? Uğruma gemileri yakıp gelmiştin güya.”
Sonra gülüyor. Ağzı kocaman açılıyor. Ağzımı kapatıyorum düşlerimde. Bir kurbağa çizip avucuma alıyorum kızımın masalından. Benim kurbağam. Karnının şişip inişini hissediyorum. Yeşil, yumuşak bir ıslaklık... Islaklığından tiksinemem gerek... Şaşırıyorum. Ellerimin arasında mutlu. Derin derin nefes alıp verişini duyuyorum. Ürküyor birden. Atlayıveriyor avuçlarımdan. Kurbağamı öpmesem de ellerimin arasında kalmalıydı. Hâlsizce iki yana düşüyor kollarım. Issızlık sarıyor dört yanı. Korkunç bir yalnızlık bastırıyor. Hastane tavanının beyazlığına dikiyorum gözlerimi. Uyku gibi bir çekilme. Sular yükseliyor, dibe doğru batıyorum. Kulaklarıma, burnuma, ağzıma doluyor sular. Balık mıyım ben? Birbirinden güzel taşlar var suyun altında. Taşlara hayran hayran bakıyorum.

Bir ses değişiyor su dolu kulağıma: “Nabız çok yavaş!” ve doktorların telaşlı koşturmacası dalga dalga yayılıyor.

Gözlerim kapanmadan hemen önce aklımda kalan son görüntü; beş taşımı alan hocanın öfkeli yüzü...